

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvenjši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne peti-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat, in 4 kr., če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“.

Opraviništvo, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodnej tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Meščanje!

Naši kandidatje za ljubljanske mestne volitve so:

Za III. razred, ki voli 15. aprila:

Gospod **Janez N. Horak**, hišni posestnik.

„ **Josip Jurčič**, urednik.

„ **dr. Valentin Zarnik**, odvetnik.

Za II. razred, ki voli 16. aprila:

Gospod **Franjo Ravnikar**, deželni blagajnik.

„ **Luka Robič**, penzionirani davkarski višji nadzornik.

„ **dr. Josip Vošnjak**, zdravnik.

Za I. razred, ki voli 17. aprila:

Gospod **Andrej Dolinar**, trgovec in hišni posestnik.

„ **Josip Kušar**, trgovec in hišni posestnik.

„ **dr. Josip Poklukar**, hišni posestnik.

„ **Josip Strzelba**, trgovec in hišni posestnik.

Narodni meščanski volilni odbor.

Pred ljubljanskimi volitvami.

Mož, kateri po svojem poklici in dolgem izkustvu mora Ljubljano in Ljubljančane najbolj temeljito poznati po vseh razmerah, zlasti pa po njih mišljenji, rekel je lansko leto enkrat jednemu naših znanih zastopnikov v privatnem pogovoru tako-le o Ljubljani: „Naše mesto ima zdaj 30.000 prebivalcev, mej temi jih govori 6000 mej seboj nemški, ali mej temi nemško govorečimi jih je precčj politično slovensko mislečih; vsi drugi govoré mej seboj slovenski; kdor hoče namreč Ljubljano poznati, ta je ne sme v zvezdi pa v Latermanovej aleji študirati, tja zahaja mala manjšina. Kar se tiče ónih Ljubljančanov, ki imajo volilno pravico, jih je tudi velika večina, ki so ali se nagibljejo na narodno stran, takó, da, ko bi se vsi udeležili, in bi volitev bila popolnem prosta, zmagate (Slovenci) v vseh treh razredih in za vse zastope, in sicer še z veliko večino.“

Zakaj tedaj uže davnaj nijsmo zmagali pri volitvah?

Zato ker smo premalo odločni. „Saj ne bomo zmagali, torej je vse jedno ali grem volit ali ne,“ govori mnogi naš volilec prvega razreda, ki bi bolje storil, ko bi gotovo volit šel. Kedaj pridemo do ónega vzvišenega narodnega in političnega zavedanja, ki bode vsacemu kot samo ob sebi razumljivo državljansko dolžnost nalagalo, da se pobrine za javne stvari! Kedaj bode premagano ono materijalistično stališče, ki se boji na levo in desno dostikrat neškodljive zamere in namišljene škode, pa zataji svoje prepričanje!

Da do tacega stanja pridemo, dolžnost je delati vsacega zavednega narodnega volilca ne le s tem, da sam svojo volilno dolžnost stori, temuč da v svojem krogu, kjer ima vpliv, z živo besedo za to dela, pomen volitev pojasnjuje, in na ta način narodno zavest in patrijotičen čut domačinstva budi. Naj v tem smislu porabijo ljubljanski prijatelji slovenske

stvari te zadnje dni pred volitvami, da jih častno dovršimo.

Velika noč.

V mrzlej zimi smo obhajali spomin prihoda Izveličarjevega na zemljo, ter odprli veselju svoja srca. Prišel je bil na zemljo v zimskem času, času prave duševne zime, ko nij svetila dnevnega svita luč, ki človeka vodi po poti življenja, da ne zaide. Vladala je trda zima, vladala je temna noč.

In ko je stopil na zemljo oni, po katerem so vzdihovali narodje, kateri je videl in slišal glasno klicanje ubogega, v materijalnost pogreznenega človeškega roda, — kako hitro se je izgubila ostra zima, kako hitro izginila tema in nastopila je cvetoča pomlad in blaga svetloba.

To je bil pa še le začetek. Pojdemo v sredino, pojdemo k zvršetku tega, kar je bilo za človeški rod najveselejše in dovršeno. Če je uže bilo naše veselje sredi mrzle zime ve-

Listek.

Janez Parapat. †

Kako nemilo me je dirnola tužna vest, da vnetega duhovnika, gorečega rodoljuba in človekoljuba, Ivana Parapata nij več mej živimi! Dolžnost me veže, da podam slovenskemu občinstvu v malo vrsticah opis njega blazega značaja, prepuščajoč popis njega mnogotrnega delovanja na slovstvenem polji in v duhovnem pastirstvu bolj veščemu peresu, a zraven izražajoč iskreno željo, da bi se njega popolnejši životopis priobčil v letopisu „Slovenske Matice“ ali še boljši v „Društvu sv. Mohora.“ Rodil se je 9. decembra 1838 v Ljubljani, a leta 1864 je bil za duhovna posvečen. Njega predzadnja služba je bila na Vranjej peči v kameniškej dekaniji. Kadar sem bil na počitnicah, sva se pri raznih prilikah več-

krat sešla. Njega blaga duša se mi je tolikanj prikupila, da sva v mnogobrojnej mejsobojnej družini po cele ure skupaj kramljala, akopram se je včasih od strani čulo: prava dva sta skupaj. Razodeval mi je svoje vzvišene nazore in britko tožil o našem tužnem narodnem stanju. Melanholičen je bil uže po naravi, a to melanholijo so mu vzvišavale še trpke skušnje. Pečal se je z nabiranjem povestničnih spomenikov, a kje iskati tacih spomenikov na visoch Palovških brdih? nabiral si je bakroreze in papeževe svetinje, a kje obelodaniti o svojih učenih vspehah? Spisal je pred nekaj leti za „Slovensko Matico“ životopis bakroreza A. Šege in njega dela, in bi bil odstopil honorar, če bi bila „Matica“ dala napraviti primeren broj bakrorezov k temu spisu, a nij se mu izpolnila želja; zato tudi nij priobčil spisa, kajti kako se mogo opisati dela brez podob? Numismatika, zlasti pa-

peževi penezi zahtevajo novcev, a kje si teh dobiti, ker je moral pri pičlih dohodkih še toliko sorodnikov podpirati.

Pri vsem tem je bil pa še nekako zapuščten, to je, nij imel prijatelja, ki bi ga bil duševno podpiral pri njega delovanji. Zahajal je sicer rad s strmega holma k svojim sosedom v nižavo, a prav vesel nij bil nikdar. S svojim dovtipom je vedel vsegdar pravo zadeti.

Ker se mu je včasih očitalo — „sit venia verbo“ — nekako fiisterstvo, zato moram odločno reči, da je bil on idealist kakor malo tacih. Ko sem jaz priobčil pred dvema letoma nek eksaltiran članek o Slovanstvu, rekel mi je, da sem še vse premalo povedal. Srčno je želel, da bi se vsaj Jugoslovani združili, ker drugače slovenski učenjaki, kakor je on sam žalostno izkušal, ne morejo svojemu narodu dovolj koristiti. Trdno je upal v zje-

liko, koliko večja radost mora naša srca napolajevati zdaj — v času, ko se je narava preoblekla v svatovsko obleko, zraven pa se obhaja spomin tistega blaženega dneva, ko je bil odrešen človeški rod, ko so mu bile snete okove sužnosti.

Oh, da, — blaženi in tisočkrat pozdravljen bodi vzlasti nam Slovencem ta dan!

Saj si nam presladek, tolažbe poln dan, v katerem se vsaj danes v mirnej, tihejši domačiji hišici spominjamo, da smo tudi mi otroci tistega očeta, ki je ta dan po svojem sinu pokazal, da nas vse jednako ljubi.

Komu se ne taja srce radosti, ko se v duhu ozre za nekaj let nazaj, ter primerja današnji dan z onimi preteklimi. Ležal je pred časom ves slovanski rod — vzlasti pa naš slovenski še v grobu, v katerega ga je bila potisnila mogočna roka ošabnega tujca. —

Ostalo pa Slovanstvo nij v grobu; odprlo je svoje zaspane oči, začelo je gibati, ter zaklicalo z gromovitim glasom: Po konci slovanski bratje, kjer koli živite! Na delo, svitla zarja vstaja, doba, katera je počila, je naša doba!

In ta glas vstajajočega Slovanstva razlegnil se je po celem Evropi; čudom so se sovražniki njegovi spogledovali, ter vprašali se, je-li so čuvaji spali, ali kaj? In začul se je ta glas tudi po vsej naši domovini Sloveniji; ozirati se je jel Sloven, od kod prihaja, vzbudil se je, in po toliko letih jel se gibati, ter zapuščati grob tujstva in mačehovstva.

Katerega poštenega človeka, kateremu bije srce za blagor človeštva, ne bi veselil tak velikanski napredek!

Ah, ne bije vsem od veselja srce, ne; — mnogim ljudem tolče le od straha pred vstajajočim in krepujočim se Slovanstvom. In nij teško reči, da v prsih takih ne biva čista posoda, katera bi imela hraniti ono cvetico, koja naj bi vse brez razločka bratsko jedinila.

Pa zastonj je ves njih trud, vse njih protenje; oni močnih korakov, katere stopa počasi pa gotovo naravnim putem Slovanstvo, ne bodo ustavili. Proti njih volji godi se nekaj, kar pospešuje moč Slovanstva.

Še je v Bosni in Hercegovini slovenskih sinov, kateri današnji dan, daleč ločeni od svoje ljube domovine, v duhu spominjajo se svojih dragih, in zvesto izpolnovajoči svoj vrlo težki poklic, ko s puško v roci na pusteji zamenjanej zemlji stražo stoji, — priigra mu solzica v očesa, ker živo mu stopa v spomin vse

preteklo, — mili mu bratje tovariši, kateri spé smrtno spanje.

In ravno oni, ki so za svoje rodne brate dali življenje, da so jim zadobili ljubo svobodo, katero si morajo osvobodenci še le zaslužiti, so tudi nam porok boljše bodočnosti. Mirno spanje spiyo na zemlji, ki je slovanska; na njihovih grobéh bode pa pognala zala cvetka slovanske svobode tudi za nas druge avstrijske Slovane.

Le veselo in neustrašljivo naprej, moj rod! Zapuščati si začel grob grdega spanja in mačehovstva; ne odnehaj od boja, zmaga ti je gotova, če prav ne hitra, in ko bodeš popolnem vstal, takrat bodeš, Sloveč, obhajal najveselejšo alelujo!

T. z V.

Zadregi Angležev.

Angleži so se začeli povsod v tuje stvari vtikati, a nemajo sreče dozdati, temuž kopičijo se jim težave in zadregi vedno bolj. Da to vidimo, ponovimo zgodovino politike angleške poslednjega časa.

Ministerstvo wighov Gladstone-Derby je palo, ker mu je javno mnenje očitalo da ne varuje časti Veliko-Britanije na zunaj t. j. nasproti ostalej Evropi, da je boječe in skopo. Ko je Gladstone leta 1874 v parlamentu poročal, da more državna blagajna nekoliko davka zmanjšati, a drug davek, davek od oken, popolnem odpraviti, ker so tačas državni dohodki preostajali, tedaj se v celem zbornici nij nihče oglasil, da bi pohvalil varčnega finančnega ministra ali „prvega lorda zakladnika“; da, celo ministerski pristaš sir Hawkes je vprašal jako neuljudno prvega ministra, je li se mora njegova delavnost samo na to skrbeti, da predloži parlamentu namesto politične bilance kontokorrent, kakršna se na kontinentu rad čuje v Zipečniku (Quizztowau). V resnici nij mogla niti dežela niti angleška zbornica kabinetu Gladstone odpustiti njega bojazljivo nedelavnost v francosko-nemški vojski, in padlo je to ministerstvo, ker po angleškem mnenju nij ničesa storilo, da bi obranilo vpliv Angleške v evropskem državnem koncertu. Na njega mesto je stopilo konservativno ministerstvo ali tory-kabinet.

Gladstone, miroljubni, je bil liberalen, Disraeli, konservativni, je vojevit. Samo na Angleškem se morejo take stvari dogoditi, ki so političnim pojmom pri nas na kontinentu popolnem nasprotno. Skrb Disraelijeva, zdajnjega Earla of Beaconsfielda, da ne bi v isto

napako zašel, kakor njega prednik, mogoče da tudi njegovo preverjenje, da se glas Angleške pogreša v velikem evropskem svetovalstvu, učinilo je, da je minister odločno se prijel stare angleške politike ob času kraljice Ane, Jurija II. in III., ter se hrabro v vse evropske razprtije vmešaval. Previdno gledajoč v bodočnost, je najprej preiskal, je-li kaj novcev v javnih blagajnah, in ko se je preveril, da so res v dobrem stanju in napolnene, kakor mu jih je bil Gladstone izročil, pričel je v Evropi previdnost božjo igrati, v Afriki pa stari angleški vpliv zopet na vrhunec postavljati. S kakšnim vspehom?

Kako se berlinski dogovor, to pravo dete angleške politike, od dneva do dneva vedno bolj bolno izkazuje, je znana stvar. Kako Angleži v Afganistanu uže več mesecev ne morejo ni naprej ni nazaj, smo zaporedom naglašali. Kako jih v Afriki nabijajo Cetewayovi divjaki, poročajo telegrami. Razen tega jim žuga Birma z vojsko, da jo komaj z največjo kazano prijaznostjo odvrtaajo. In kakor bi jim ne bilo dovolj sitnosti uže v treh delih sveta, naredil se jim je nov konflikt v Egiptu.

Egiptovski podkralj je potratil mnogo denarja, ki so mu ga posodili Angleži in Francozje. Ker se je bilo vsled zlega gospodarstva khedivovega bati, da angleški in francoski upniki na zadnje niti obresti od svojega egiptovskega posojila ne bodo dobili, za to so bili Angleži usilili egiptovskemu kralju dva evropska ministra kot kontrole ali nekakov sekvester. Ali angleški ud te kontrole nekov Wilson je bil menda egiptskemu khedivu presiten, zato se je ta zmislil, in evropske ude izbacnil iz ministerstva. Vsled tega je nastala na Angleškem velika vika. V prvo sapo so angleške novine upile, naj se egiptovski podkralj kar odstavi. Francoske novine so pritrkavale. Angleška avtoriteta je žaljena, zadoštenje mora biti.

Ali najnovejši telegrami pravijo, da hoče khedive trdovraten ostati in ne odnehati. On je garnizono v Aleksandriji pomnožil in ukazal, naj se po noči straži, da ne more nobena ladja v luko. Ako bi tuja vojska prišla, hoče baje versko vojsko proklamirati in vse mohamedansko prebivalstvo pod orožje sklicati. Tako so Angleži dobili novega sovražnika, nove sitnosti in zadregi, in nemara, da kmalu jih bode želja minila, v ves svet vtikavati se.

dinjenje, ali prekmalu se mu je pretrgala nit življenja, da bi ga bil dočakal. Kadar sva govorila o zdanjem splošnem socialnem stanju, takrat je bil on, kakor v svojem elementu. Tu je govoril, kakor bi bil preštudiral uže vse politično ekonomične spise te stroke in človek mu še v besedo nij mogel seči. Poznal je dobro skeleče rane, ki moré ljudstvo, poznal jih je dobro, a vedel je tudi, da za nje nij leka, dokler se tako mogočno repetitivni licemerstvo.

Kakor sem uže omenil, mu Vranjapeč nij ugajala. Kar je bilo v okolici starinskih spomenikov, je uže vse bil izsesal. Zlatavaj je uže želel proč iti, ter priti v Ljubljano ali vsaj v nje obližje. Jednoč se mu je uže tudi ponudila služba v Ljubljani, a on je poleg družih uzrokov tudi zategadelj nij hotel sprejeti, ker nij maral za slavo nemškega povestničarja. Letos se mu je posrečilo priti v Zagradec in tam je mislil v nabiranju povest-

ničnega gradiva pridno nadaljevati. V pusta se je preselil v svojo novo župnijo. Ko je na Vranjej peči slovo jemal, nij bilo očesa, ki bi ne bilo solzno. Pač nij mislil, ko je slovesno pridigo sklenil: „Zlaj vas priporočim svetej Trojici, Bogu Očetu . . . Z Bogom starčki, z vami se ne bom več videl. Kar vas je pa mlajših, se utegnemo pa še videti . . .“ da se tudi z mladimi ne bode več videl.

Omeniti moram še tudi, da je Parapat za neki „Universal-Lexicon“, če se ne motim Herderjev, mislil popisovati slovenske in sploh jugoslovanske umetnike, ter se je v tem oziru tudi obrnil na uredništvo omenjenega slovarja. Ko mu je pa uredništvo odpisalo, da je uže Kukuljevič-Sakcinski najet za jugoslovanski oddelek in da se torej Parapatu samo slovenski oddelek more izročiti, je odnehal, ker je vedel, da so Kukuljeviču tudi slovenski umetniki dobro znani.

Tako si je Parapat prizadeval, svojemu milemu narodu kolikor moči koristiti. Ker so pa njegova prizadevanja dostikrat samo prizadevanja ostala, zato ga je trlo in trlo. Da bi pa ne bil ves njega trud zastonj, navetujem jaz, da naj bi se kak upliven narodnjak pobrigal za njega povestnične spomenike, bakroroze, posebno pa za njega velikolepno ter drago numismatično zbirko.

Spominjajmo se ga v narodnem vednem spominu in molitvi! Kakor Homjakovu, veljajo tudi njemu besede:

Nad narodom rodaim
Mnogo videl ti groz,
I za jazvi (rane) jago
Protil mnogo ti slez,
No ti veril v njego,
Verl v Promisl svjatoj.

B.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 12. aprila.

Nemški ustavoverni poslanci na Češkem so v Pragi te dni sklenili nobenega programa ne izdajati. Okrajni naj si ustavovrne kandidate sami izberó ne glede na barvo; le kjer si ga niso sami izbrali, ali kjer bi ne bili složni, tam bode osredni odbor vmes segel.

Hrvatski „Obzor“ se dobremu nádeja, ker je za upravitelja v Bosno poklican narodni Hrvat Nikola Badovinac.

Iz **Hercegovine** se javlja, da žuga tam nov vstanek zoper avstrijsko posadko. Mej Mohamedanci iz Pašalika Novi Pazar, in mej agami in begi hercegovskimi se skrivni dogovori pletó. Iz Sarajeva je prišel serežanom (avstrijskim žandarmom) ukaz, te dogovore in shode zasledovati.

Iz Kotora se javlja dalje, da se pravoslavni kristjanje iz Hercegovine v celih trumah izseljujejo v Črnogoro, posebno iz Gačka in Nevesinja. Kristjanje so namreč nezadovoljni, da avstrijska vlada v Hercegovini in Bosni podpira Mohamedance v agrarnih zadevah.

Vnanje države.

Iz Trnova se brzojavlja, da bode nova **bolgarska** narodna skupščina, katera bode imela voliti kneza, precej voljena, tako da bode volitev bolgarskega kneza uže 27. aprila. Poslanci se bodo volili po občnem volilnem pravu, tako da pride na 10.000 prebivalcev en poslanec na tri leta. — To je novica drugače glaseča se, nego ona pred nekaj dnevi.

Slovanska Rusija gleda na bodočnost. Zato ona pomnožuje svojo stoječo vojsko. Iz Peterburga se poroča oficijalnim listom, da je vojni minister Milutin izdelal predlog, po katerem bode ruski vojak novak menj časa služil, namreč na mestu šest let le štiri leta. S tem bode več vojakov v orožji izurjenih, da bodo mogli v sili poklicani biti. Na ta način bode Rusija dva milijona vojakov imela.

Iz **Peterburga** poroča „Agence Russe“ 10. t. m.: Vlade se dogovarjajo o predlogih Turčije, ki hoče, da bi se namesto mešane okupacije imenoval za guvernerja v vzhodnej Rumeliji Aleks paša; nadalje bi se mej narodnej komisiji pravice še za jedno leto podaljšale, mej katerim časom obeta Turška, da ne bode vojniško zasedla onih točk, kjer ima pravico garnizone imeti. Ta kombinacija je izvrstna, ako bi se vlasti sporazumele in bi svojo trdno voljo naglašale v Carigradu, Trnovu in Sredci. Ruska vlada je poslala svojim zastopnikom v Turčiji, Rumeliji in Bolgariji na to ozirajoče se kategorične instrukcije.

Na **Španjskem** je tudi volilna agitacija za zbornico poslancev. Volitve bodo 20. t. m. Ali novi minister Martinez Campos, ki je naznanjal toliko svobodo, konfiscira in toži nasprotna časopise, da je veselje. — Čudno je pri tem le to, da se naši nemški liberalci jezé nad temi španjskimi konfiskacijami, ker meliberalnimi, nekje drugje pa je konfiskacij še več ali njim so prav po čudi in molče.

Domače stvari.

— (Volitve.) Včerajšnja „Laib. Ztg.“ prinaša volilni oklic ustavovrne stranke — mej inserati. — Svojo agitacijo za tretji razred bodo nemškutarji gotovo ta dva praznika močno razvili, zatorej pozor!

— (Obiskovanje božjih grobov) po tukajšnjih cerkvah je bilo tudi letos jako živahno.

— (Darilo.) Znani notorožnanec, župnik Šimon Robič je dež. šolskemu svetu daroval zbirko 107 polžev.

— (Iz Trsta) so imeli pretečeni teden dunajski listi dopise v katerih se je trdilo, da je triumfiranje vladnih listov o zmagi v Trstu prezgodno, ker imajo vendar le Lahi večino,

kahti 6 v I. razredu voljenih je taci, ki so se sicer zvito dali od avstrijske stranke kandidirati, ki pa bode z italijanisi glasovali. Tržaška „Adria“ polemizira zoper enake dopise, in pravi, da so pretirane in neresnične.

— (Društvenikom narodno-političnega društva „Sloga“.) Odbor vabi gg. društvenike v občni zbor, ki se bo vršil dné 17. aprila t. l. ob 1½ pop. v prostorih goriške žitarnice. Na dnevnem redu bo: 1. Peticija na visoko c. kr. ministerstvo, da bi gledé colninske pogodbe odločno postopalo proti Nemčiji, katera namerava z izredno visoko colnino zabraniti izvaževanje avstrijskih kmetijskih pridelkov, ter da bi varovalo naše uže tako skoro onemoglo kmetijstvo pred popolnim propadom. 2. Peticija na visoko c. kr. ministerstvo, da bi pri italijanskej vladi doseglo, da se zopet svobodnemu uvažanju naših rastlinskih pridelkov sploh v Italijo pravica prizna ali pa v nasprotnem slučaju naša vlada italijanskim rastlinskim pridelkom uvažanje v Avstrijo prepove. 3. Razni predlogi društvenikov, ki jih pa imajo vsaj 1 dan pred zborom naznaniti podpisnemu odboru. Odbor prav nujno vabi vse gg. društvenike v zbor, kateri ima razpravljati o dveh za naše kmetijstvo velevažnih vprašanjih. Posebno za prvo peticijo se je po vsej Avstriji vnelo splošno gibanje, ker huda nevarnost preti avstrijskim kmetovalcem od strani Nemčije. Zato si šteje tudi naše društvo v sveto dolžnost uže po načelih društva, to je pospeševati narodno kmetijsko blagostanje, v enakem zmislu postopati. Tudi neudje se morejo udeležiti tega zbora, ki bo po § 14. društvenih pravil javen. Neudje pa ne smejo glasovati.

— (Odbor tržaškega političnega društva „Edinost“) je sklenol praznovati petindvajsetletnico cesarjeve poroke tako le: Na predvečer poroke bodo goreli na vseh gorah krog Trsta kresovi, streljalo se z možnarji in bengalični ognji bodo v nekaterih krajih goreli. V nedeljo potem, to je 27. aprila, priredi se pod milim nebom ljudska veselica na travniku pri sv. Ivanu. Prostor bode sè zastavami okinčan, pevci vse okolice, njih nad 200, bodo peli nekatere pesmi skupaj, nekatere vsak zbor posebej pod vodstvom g. pevovodje Kosovelja. Godba, in sicer okoličanska od razpuščenega bataljona bo svirala mej odmori. Po izvršenem programu bode ples pod milim nebom. Redarji in odbor preskrbé, da se bo vse v redu in veličastno vršilo in da se ne prikradejo vmes osebe, katere ne spadajo k naši stranki. Slovani v Trstu in okolici, podpirajte odbor in pripomozite, da bo slovesnost sijajna.

— (Knjiga: Franc Jožef) se pridno razpošilja. Prijatelji mladine in šol jo nahočujejo za obdarovanje šolske mladine o prikliki cesarjeve srebrne poroke. Tako n. pr. je naročil g. Ivan Tanšek 100 iztisov, ki se imajo razdeliti 10 šolam v brežkem okraji o tej svečanosti. — Dali smo tiskati knjigo v 2000 iztisih, in smo pripravljeni za nov natis, ako se ta razproda. Pri nekaterih zvezkih je slučajno izostalo na 5 strani v 1. vrsti številka 1. No, to si č. čitatelji sami lahko popravijo, saj je dan cesarjevega rojstva obče znan; knjiga je tiskana na ličnem papirju, in za to ceno se javolne more kje drugej taka knjiga kupiti. Po samem se dobiva tudi pri Giontiniju na velikem trgu.

— (Dalmatinski „Narodni list“) piše o budgetnej debati državnega zbora, pa pravi mej družim takó: „Znamenit je bio

osobito govor dra. Pražaka, prvaka narodne stranke u Moravskoj. On je nacrtao svu povjest zadnjih šest godina; nabrojio sve pogreške i nepravice vladajuće stranke; ali je osobito zagovarao prava i zahtjeve česke narodne stranke, pa naglasio slogu medju narodnom strankom u Českoj i u Moravskoj. Slovenac Vošnjak i on je izjavio, da Slovenci danas teže k sdruženju s Hrvatskom.“

— (Katoliška družba,) ki je ravno kar izdala brošurico IX „Glasi katoliške družbe“, ima svoj občni zbor in volitev odbornikov 17. t. m. zvečer ob 7. uri.

— (Izseljevanje.) C. kr. okr. glavarstvo goriško je zopet naznanilo nekatere slovenske družine, katere se nameravajo preseliti v Ameriko in so se v ta namen uže oglasile za dovoljenje. Dotični očetje so: Filip Pavšič od Mihaela iz Sovodenj, Jožef Prinčič iz Dol. Cerovega in Ivan Blažič iz Vipolže v šmartenskej županiji.

— (Samomor.) V ponedeljek 7. t. m. zjutraj so našli v konjskem hlevu gostilne „pri Mici“ v Gorici na jasli obešeno truplo uže starikastega moža, kateri je navadno po gostilnah fakinaril in so ga sploh Martina imenovali. Možu se je v zadnjem času nekda trda godila; v nedeljo zjutraj je bil na Kapeli pri spovedi, potem je nekemu znanemu hlapcu potožil svoje reve in v noči se je z drobno vrstico obesil. Pri njem so našli listnico, notri je bil listek s kratkim poročilom zadnje volje in — dva novca.

Razne vesti.

* (Teška operacija.) V peterburgske kliniki je te dni profesor Sklifasovski redko operacijo dovršil. Neki bolnik namreč moral bi bil od gladi poginiti, ker se mu je goltanec tako zarasel, da nij mogel niti najmanje jedi ali pijače požreti. Vse zdravljenje je bilo zastonj, in da bi se nesrečnika rešilo smrti, moral je profesor pričeti nevarno operacijo. Morali so mu na želodci narediti nekakšna usta, skozi katera bode mogla v želodec dohajati jedila. Operacija ta se je izvrstno posrečila. Doslej je bila taka operacija samo v dveh slučajih srečnim izidom. Profesor Sklifasovski je ob svojem času na dunajske medicinske fakulteti študiral.

* (Ujet slepar.) Iz Pečuha se poroča ta-le dogodka: Uže skoraj tri četrtletja je od onega časa, ko se je naselil neki slepar najnevarnejše vrste pri nekej vdovi, katerej je obetal, da jo bode vzel. Slepar, ki se je imenoval Kramer, znal se je poprijateljiti z več trgovci, posebno z zlatarji, in sicer tako, da so mu celo denar zaupali. Malo pred poroko izposodil si je pri svojih prijateljih mnogo denarja in zlatnine z izgovorom, da bode zlatnino pokazal svojej nevesti, ako se jej bode dopala. Ali ko je mož imel vse dragocenosti pri sebi, — jo je popihal. Začeli so ga iskati, ali veliko premišlano, in naposled se je izvedelo, da je blizu Mtrovice ukradl jeden zaboj z urami. Dnó 6 t. m. pak so ga ujeli na kolodvoru v Kanži. Kramer je hotel ubegniti, a nij se več dalo. Pri njem so našli še večji del ukradenih dragocenostij. Policija je začela zdaj po njegovej minulosti poupraševati, in je izvedela sledeče: Slepar se zove Jakop Adler in je 63 let star. Oženjen je štirikrat, tri žene mu še živé. Dejal in priznal je, da je uže nad 100.000 gld. pokral in osleparil.

* (Stekli psi.) Na Dunaji je te dni več psov steklo in so jih živinozdravniki morali pobiti.

Nestrpljivost občinskih mož.

Predno so se moj dragi nepozabljivi oče 24. febr. tega leta preselili v večnost, so mi dali lepe nauke, ter posebno položili mi na srce, naj njih in njihove duše ne pozabim. Te otroške dolžnosti zavedajoč se,

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.